

"En mijn God zal in al uw behoeften voorzien naar Zijn rijkdom in heerlijkheid, door Christus Jezus." Filippenzen 4:19

Geliefde Adullam Nieuwsbrief lezers,

Sinds onze vorige Nieuwsbrief nr. 93 van november 2023 is er weer veel gebeurd, zowel in Nederland als op het Afrikaanse en Indiase zendingsveld.

India, Bihar

Om met India te beginnen, daar wordt het steeds moeilijker voor Christenen om hun geloof openlijk te belijden, met name in Noord India, maar nu ook in andere Indiase staten, zoals in Sikandra, Jamui District, Bihar, waar evangelist Sunny C.P. en zijn echtgenote de Heere Jezus en Zijn Woord getrouw prediken.

Op 3 maart, tijdens de zondagse bijeenkomst, stormden enkele asocialen schreeuwend de eenvoudige kerkzaal binnen, sloegen de prediker Sunny en sleepten hem door de straten. Ze dwongen hem intussen onder stokslagen hun Hindu slogan na te zeggen en maakten hem tot een aanfluiting op straat.

Ze wilden van de prediker alle namen en contactgegevens van de Kerala-predikanten die in Jamui werken, maar hij weigerde die te geven.

Ze sloegen hem nog meer, maar op het laatste moment, toen ze hem gewond hadden kwam de politie en bevrijdde hem. Nu rust hij uit in het huis van prediker James Joseph in het dorp Jamui. Sunny zal een medische check-up moeten ondergaan. Bid alstublieft voor berouw in het hart van de wrede vervolgers en voor versterking en genezing van evangelist Sunny en zijn vrouw.

Hetzelfde gebeurde ook in het Indiase Janwada Telangana district door agressieve leden van de extreme Hindu RSS regeringspartij, die evangeliseren onder Hindu gelovigen wil verbieden. Raju en Shanthi stellen onze voorbede en praktische hulp erg op prijs en schreven kortgeleden: *Voorwaar oom, wij weten dat toen de Heere u in ons midden bracht, wij Gods zegen hebben door uw prediking. We zien u als onze peetvader en wensen dat u nog lang de Heere in goede gezondheid mag dienen en onze mentor en adviseur zal blijven. We bidden dat de Heere Jezus door u heen nog meer vruchten zal voortbrengen en Zijn Koninkrijk zal uitbreiden, in India en over de hele wereld. Wij danken de Heere God uit de grond van ons hart. Raju M, Shanthi en ons hele team.*

Kenia

Onze vertegenwoordiger Robert Kakai in Moisbridge is erg actief in evangeliseren onder jonge mensen en onderwijst oudere gelovigen de counseling cursus. Steeds meer leiders geven zich op voor deze 43 tellende cursus en velen hebben reeds een certificaat of diploma in counseling en evangelisatie ontvangen. Door een grote gift konden er 1000 complete Engelse Bijbels en 10.000 Swahili City Bibles worden verzonden.

Juist tijdens het schrijven van deze nieuwsbrief in de haven van Mombassa waren aangekomen en nu in Moisbridge zijn afgeleverd. Daar konden ze in een nieuw gebouwde stenen opslagruimte worden opgeslagen voor verdere distributie naar andere plaatsen in Kenya als in Uganda. Robert geeft nu ook les aan studenten van de Net-Foundation die zijn inzet enorm waardeert. Een eigen Keniaanse Adullam website is in voorbereiding, waar Robert zijn eigen ervaringen en zegeningen kan delen.

Kort voor de aflevering van de Bijbels moest Robert de begrafenis van zijn oude moeder regelen. Een hele onderneming omdat, geheel volgens de traditie, er dagen van voorbereiding aan vooraf waren gegaan om de honderden bezoekers te kunnen ontvangen en aan wie Gods Woord kon worden gepredikt.

De vader van Robert leidt een gemeente en voorziet in zijn eigen onderhoud en dat van zijn kinderen en kleinkinderen via zijn bloeiend boerenbedrijf.

Robert schreef tijdens de ernstige ziekte die tot de dood leidde: *“Ze is vandaag overleden. We hebben al ons best gedaan, ook de artsen, maar God hield zoveel van haar dat Hij haar tot Zich heeft genomen. Ze lag aan de zuurstof in het ziekenhuis, ze kon zelf niet ademen.*

De begrafenis heeft plaatsgevonden op 2 maart 2024, bid om Gods troost en kracht."

Burundi en Uganda

Ook daar is dit jaar heel veel gebeurd waar we de Heere voor kunnen danken. Reeds in het begin van dit jaar waren er uitnodigingen verstuurd naar onze dochter, Marja Wassink-Beekhuizen in Australië en haar dochter Jodie om naar deze twee Afrikaanse landen te komen om counseling lessen te doceren.

Jodie was in Uganda geboren in de tijd dat Margreet en ik daar aan het werk waren om in Kampala en Busia en later ook in Jinja, de counseling cursus van evangelist Aad van de Sande te introduceren.

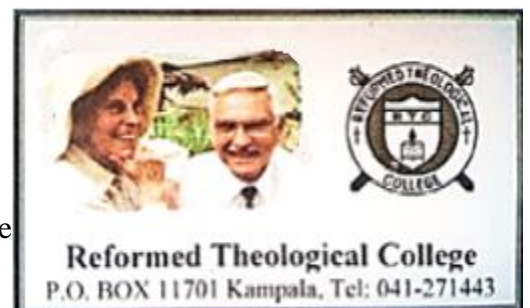
Later werd deze arbeid voortgezet in Burundi, waar onze Burundese Adullam directeur Mathias Ntakarutimana in grote lijnen sinds 2020 mijn werk heeft voortgezet, evenals dat in Uganda door onze jonge vertegenwoordiger en IT manager Holiness en zijn echtgenote wordt gedaan. Die werkt voornamelijk onder jongeren, terwijl Mathias in Burundi onder de pygmeë bevolking een groots werk verricht.

In februari mocht Marja haar counseling werk onder vrouwen van voorgangers en jonge moeders met gezinsproblemen doen, terwijl haar dochter en ons kleinkind Jodie haar roots kon leren kennen. Een bijzondere belevenis waar beiden hierna verslag over willen geven.

Marja en haar man Bart Wassink, zoon van de bekende inmiddels overleden zendeling Henk Wassink, die lange tijd in Suriname heeft gewerkt met vrouw en gezin, hebben lange tijd voor de wereldwijd bekende christelijke hulporganisatie MEDAIR als veldwerkers in Uganda, Soudan en Kosovo gewerkt, en in de buurt van het kantoor in Muyenga Kampala hun woning hadden.

Margreet en ik kwamen daar geregeld op bezoek toen wij in de grensplaats Busia woonden en werkten en ik in die tijd ook les gaf in het bekende Reformed Theological College buiten Kampala.

Maar ik zal Marja en haar dochter Jodie aan het woord laten zodat ze hun bevindingen met de lezers in deze 94^e Adullam Nieuwsbrief kunnen delen.

We geven hierna een overzicht van de indrukwekkende verslagen van Marja Wassink en haar dochter Jodie.

Zendingsreis naar Afrika in Januari en Februari 2024

29-02-2024, Mackay, Australië.

“Maar wanneer de Heilige Geest over jullie komt, zullen jullie kracht ontvangen en van Mij getuigen zijn in Jeruzalem, in heel Judea en Samaria, en tot aan de uiteinden van de aarde” (Hand. 1:8)

Wat een geweldig mogelijkheid was het voor mij (Marja) en onze dochter Jodie toen we werden uitgenodigd om naar Burundi en Uganda te reizen om het Woord te onderwijzen en te prediken.

Onze reis werd gesponsord door de Stichting Adullam in Nederland. We werden in staat gesteld om twee opmerkelijke bedieningen te bezoeken die mijn vader, Cornelis Bertus Beekhuizen, vele jaren geleden heeft opgezet toen ons gezin in Uganda woonde, tijdens onze plaatsing bij de Internationale Christelijke Hulporganisatie MEDAIR. We waren nu gezegend om het resultaat van zijn werk te zien in die bedieningen:

Adullam Cave Burundi en Inspire Uganda Ministries.

Onze eerste bestemming was Burundi, een land dat voor aanzienlijke ontwikkelingsuitdagingen staat. We verbleven een aantal dagen bij de Burundese Adullam directeur, Matthias Ntakarutimana en zijn vrouw Maria, verblijven voordat we de dorpen in de bergen bezochten.

We konden aan hun familie, kinderboeken, speelgoed en educatief materiaal afgeven die we van te voren ingekocht hadden. Matthias en Maria verzorgen naast hun twee kinderen ook 11 weeskinderen in hun huis.

Een week van intens reizen naar verschillende locaties, waaronder een opvangkamp voor Congolese vluchtelingen met ongeveer 10.000 van alles berooide mensen.

We bezochten elke dag een andere locatie waar we het Woord bedienden en ons richtten op Bijbelse leerstellingen over het genezen van hartzeer, vergeving, het aanpakken van huiselijk geweld, en het delen van Bijbelse counselingprincipes.

We richtte ons voornamelijk op de vrouwen in Bujumbura, in het Musasa-vluchtelingenkamp, in Rutambwe, Kimenyi en Kayoyo. Hier ontmoette de vaak achtergestelde en onderdrukte Pygmeeën. Na een week, sloten we onze bediening af door te preken in Ruhsubi tijdens een zondagsdienst.

Sommige bijeenkomsten werden gecombineerd met een diploma-uitreiking voor vrouwen die een 6 maanden durende naaicursus hadden afgerond.

Terwijl we tijd doorbrachten in elk afgelegen dorp, was ik onder de indruk van het trouwe werk dat Matthias en zijn team uitvoeren. Zijn organisatie voor deze conferenties, was ongelooflijk. Hij stuurde een kookteam vooruit om maaltijden voor te bereiden voor groepen over de 100 deelnemers.

Hij voorzag zelfs van tevoren materialen voor sommige kleine gemeenschappen om stevige houten banken te bouwen, omdat deze groepen nog steeds bezig zijn een kerkje te bouwen. Hier konden we meteen gebruik van maken!

Matthias had land voor hen gekocht, waar gewassen werden verbouwd voor voedsel, en begon vorig jaar een bouwteam te organiseren om bakstenen te bakken voor de toekomstige ontwikkeling van een kerkgebouw.

Na het 3-4 uur durende onderwijs- en predikdiensten werd de lunch verstrekt aan de uitgenodigde bezoekers, maar elke dag hadden we genoeg overgebleven eten voor de vele kinderen die rondgingen terwijl de conferentie aan de gang was.

Tijdens de dienst ging Jodie met een jonge vertaler, die als vrijwilliger met Matthias meewerkt, om met de kinderen in het bos te spelen. Elke locatie had zo zijn eigen behoeften. Maar armoede was overal prominent aanwezig en er was altijd gebrek aan financiën om stenen huizen te bouwen voor sommige van de armste Pygmee-leden van de kerk.

Veel van de Pygmeeën hebben moeite om zelfs aan de basisbehoeften te voldoen, maar we waren verbaasd over de ijverige houding van de mensen. Wanneer mogelijk, komt Matthias goederen brengen, zoals een koe of dakplaten voor een huis, om de leefomstandigheden te verbeteren.

Al na de eerste dagen, begonnen de eerste getuigenissen binnen te komen van de eerste conferentie in Musasa.

Hier hadden we na de dienst de mannen gevraagd op te staan en vergeving aan te bieden aan hun vrouwen voor mogelijk leed dat ze hadden veroorzaakt tijdens hun huwelijk.

Terwijl de vrouwen hun mannen omhelsden, praatten ze in gedempte stem of fluisterden ze naar hun mannen wat hen had gekwetst. Matthias kreeg een telefoontje van een van de vrouwen die hem vertelde dat haar man midden in de nacht wakker was geworden en aan zijn vrouw had gevraagd: *"Was dat echt wat ik je heb aangedaan en heb ik je zoveel pijn gedaan?"*

Toen de vrouw het bevestigde, vroeg hij of er nog meer was dat ze zou willen delen. Daarna vroeg de man opnieuw om vergeving. Ze hadden nooit eerder deze intimiteit en transparantie met elkaar gehad.

Op andere plaatsen vroegen we vrouwen naar voren te komen om vertegenwoordigers te zijn van degenen die gekwetst waren door vrouwen in hun leven. Of we hielpen hen die belast waren door schaamte en veroordeling van wat er in het verleden met hen was gebeurd of wat hun met pijnlijke gevolgen was aangedaan.

In Bujumbura waren er meer diploma-uitreikingen van naaimachinecursussen en counselinglessen. Matthias liet ons ook zien hoe hij zijn eigen gezin onderhoudt. Hij huurt stukken grond waar hij gewassen verbouwd, en houdt daarnaast enkele dieren voor fok en voedselvoorziening.

Zijn droom is om een van deze stukjes land als eigendom te bezitten waar hij dan de kleine boerderijdieren kan houden, en een huis en werkplaats te bouwen voor gehandicapte mensen.

Deze groep wordt vaak niet verzorgd of krijgen de kans niet om productieve leden van de samenleving te worden.

Zijn werk als directeur van de geregistreerde "Cave of Adullam Burundi" educatieve organisatie is intensief. Hij is altijd bezig met het plannen van diverse bedieningen en is dagelijks beschikbaar voor de vele aanvragen voor hulp op allerlei gebied.

Hij werkt met wat hij heeft en in de week dat wij daar waren, moest hij alles regelen met een huur auto daar zijn eigen auto kapot was! Hij past zich constant aan, ondanks tekortkomingen en gelimiteerde fondsen. Hij heeft weinig administratieve ondersteuning, hij werkt met beperkt lesmateriaal er zijn vaak stroomstoringen.

Er is een beperkte watervoorziening naar zijn huis (een uitdaging voor zijn grote familie met de weeskinderen). Hij steekt veel energie in het aanpassen van het Bijbels onderwijs materiaal dat hij van de Stichting Adullam in Holland en andere landen ontvangt, zodat hij op verschillende niveaus van geletterdheid onder de mensen, iedereen kan bedienen.

Het afscheid viel zwaar omdat we tijdens onze reizen sterk met elkaar verbonden raakten. Wij ervoeren dat we deel geworden waren van nieuwe broers en zussen in Gods familie.

Zo werd ik in elke locatie ontroerd door de prachtige zang, de hartelijke toespraken en de gewilligheid om kwetsbare harten en levensverhalen te willen delen. Hun openheid heeft een weg gevonden naar mijn hart.

Deze reis was ook een eyeopener om het fundamentele werk te mogen zien, dat mijn vader in Burundi heeft verricht. Het heeft het verlangen versterkt om terug te komen en meer liefde te kunnen uitstorten naar de mensen die we daar hebben ontmoet.

Nieuwe uitdagingen in Uganda

Vanuit Burundi reisden we naar Uganda, waar Jodie, die daar 21 jaar geleden geboren werd, nu de kans van haar leven kreeg om weer in contact te komen met haar wortels. Met haar passie voor natuurbescherming en wild life was Jodie aangenaam verrast toen ze werd voorgesteld aan een Wildlife Conservation Organisation, die haar waardevolle connecties gaf die ze in de toekomst kan gebruiken als ze in die sector in Afrika gaat werken. Ze zal daar zelf verder over vertellen en de foto laten zien.

Met tranen van vreugde werden we herenigd met onze voormalige oppas, die een kinderopvangcentrum heeft opgezet en manager is geworden in het parlamentsgebouw in Kampala.

Ze regelde voor ons om bij een van de kamer-zittingen aanwezig te zijn die op dat moment plaatsvond, waarbij een uitbraak van FMD (endemische Mond- en Klauwzeer) in Uganda werd besproken.

Het drukke verkeer van Kampala was een uitdaging en een oefening in geduld. Er was veel veranderd, waaronder de ongelooflijke bevolkingsgroei die de stad tot een echt gevaar maakte om er doorheen te navigeren.

We hadden maar een paar dagen opzij gezet om bij te praten met enkele mensen die we 18 jaar geleden kenden waarin veel goede herinneringen werden opgehaald.

We vervolgden onze reis hierna om de conferentie die gepland was in Jinja te beginnen. We zijn meer op ons gemak in de afgelegen stadjes dan in de metropool Kampala. Jinja is een stadje dat aan de machtige Nijl ligt en waar Jodie op de laatste dag van ons verblijf de kans kreeg om Wild Water Rafting te ervaren.

We konden verblijven bij Holiness en zijn jonge vrouw Shipha Kibumba, die de leiders zijn van Inspire Uganda Ministries. Tijdens deze conferentie sprak ik over identiteit, relaties, genezing van het hart en leiderschapsprincipes.

Holiness is mentor van een groep jonge leiders en hij organiseert de 'Discipleship Hub' vanuit zijn huis. Een interkerkelijk initiatief waarin hij toekomstige leiders traint en toerust.

Deze keer hoefden we niet naar verschillende locaties te reizen en had Holiness toegang tot een gebouw met stroomvoorziening, zodat ik de lessen kon delen met een PowerPointpresentatie.

Af en toe begonnen we 'op tijd'. Rond 10 uur kwam er iemand ons ophalen en bracht ons naar de kerk. Vaak was er toch nog stroomuitval, en werd er een generator geregeld. Als wij aankwamen, werden we elke dag begroet met luidsprekers die op het hoogste decibelniveau waren afgesteld. Totdat de stroom weer uitviel, of de benzine op was in de generator.

Hagel- en regenbuien onderbraken soms het koken van de lunch, wat betekende dat we niet aten totdat de bui voorbij was, het vuur opnieuw kon worden aangestoken en het eten pas zo rond 15.00 uur opgediend werd. Ik begon vaak met soms maar 10 mensen, 5 jonge jeugdleiders, 3 meisjes in mooie jurken en een ouder echtpaar, voorgangers in hun kerk.

Langzaam vulde de kerk zich tijdens mijn presentatie. Terwijl ik rondkeek, vroeg ik me af of mijn voorbereide materiaal impact zou hebben. Ik bad maar simpel of ik in de manier van spreken connectie zou maken met mijn publiek.

De hoeveelheid kinderen nam toe tijdens de week. De meeste kregen al gauw in de gaten dat er eten werd uitgedeeld zo rond drie uur. Moeders stuurde hun grut naar de kerk en de kinderen uit de buurt hielden de voedselbereiding goed in de gaten.

Jodie nam het op zich om voetbal wedstrijden te organiseren waar de kinderen luid aan mee deden.

Maar elke dag waarin ik onderwijs gaf over 'Relaties in het Koninkrijk van God', eindigde sterk. Tijdens de pauzes en na de lunch had ik diepe gesprekken met vrouwen en jonge leiders die worstelden met gewelddadige thuissituaties, gebrokenheid in families, ontrouwe echtgenoten, en beantwoordde ik vragen over huwelijk en seksualiteit.

Het was opnieuw een prachtige week waarin ik Gods woord kon delen, maar het was ook intens, mede omdat alle sessies moesten worden vertaald. Elke dag was het urenlang onderwijzen en preken, praten en vragen beantwoorden. Het was een voorrecht om in vertrouwen de vaak pijnlijke levens verhalen te horen.

Ondanks alle moeilijke levensomstandigheden is daar het hartverwarmende verlangen om voor God te willen leven. Terwijl er altijd nood in hun leven is, is er honger naar geestelijke groei en bereidheid om te dienen in Gods Koninkrijk. God is altijd en overal aan het werk.

Dank u voor uw onwankelbare steun en gebeden voor Matthias en Maria, Holiness en Shipha en hun getrouwe werk in Burundi en Uganda.

Laten we samen, in gebed en ondersteuning, vaten van liefde en licht zijn, en de boodschap van hoop en verlossing verspreiden tot aan de uiteinden van de aarde.

Bijdrage van Jodie Wassink

Ik denk dat een van de grootste hoogtepunten van deze reis was, dat ik eindelijk op het Afrikaanse continent was en Afrika in werkelijkheid kon ervaren. Ik was daar geboren, maar was al op driejarige leeftijd vertrokken naar Australië.

Hierdoor was Afrika voor mij altijd dit verre, obscure deel van mijn identiteit dat ik niet kon bevatten.

Ik heb altijd gedroomd van werken in Afrika op het gebied van natuurbescherming, wat de hele reden was voor mij om Wildlife Science te gaan studeren. Ik ben nu bijna aan het einde van mijn studie, en het verlangen om in Afrika te gaan werken, was nog steeds alleen een droom.

Indrukwekkende saamhorigheid

Echter, deze reis heeft me de realiteit van het leven in twee Afrikaanse landen laten zien. Vooral het effect van armoede, maar ook hun ongelooflijke gevoel van saamhorigheid en gemeenschap. Het heeft voor mij duidelijk gemaakt dat, ja, hoewel het een heel ander leven zou zijn dan het leven waarin ik ben opgegroeid, ik in de toekomst prima in een Afrikaans land zou kunnen leven, en mijn passie volgen. De vage droom die ik had voor mijn toekomst is door deze reis haalbaarder en realistischer geworden.

De eerste week in Burundi was heel bijzonder. Het was een enorme cultuurschok en ik was behoorlijk overweldigd, maar naarmate de week vorderde, groeiden mama en ik dichter naar bij Mathias en Maria. Hun gastvrijheid was geweldig, en ik kan eerlijk zeggen dat ik een geestelijke oom en tante in Burundi erbij heb gekregen.

Ik vond het heerlijk om achterin de auto te zitten tijdens de lange ritten, Shalom hun baby vast te houden, lokale vruchten te eten waarvan ik nog nooit gehoord had, en het prachtige landschap voorbij te zien gaan.

In elk dorp dat we bezochten, waren de mensen ontzettend vriendelijk. Ik had zelfs veel goedbedoelende jonge mannen die me ten huwelijk vroegen, wat behoorlijk amusant was.

Ook het dansen en zingen was prachtig, en terwijl mijn moeder les gaf, had ik de kans om spelletjes te spelen met de kinderen met de hulp van een zeer vriendelijke tolk die geweldig met de kinderen op kon schieten en spelen bedacht met behulp van de beperkte middelen die beschikbaar waren.

Er was zoveel gelach en vreugde en het was zo hartverwarmend om, ongeacht de cultuur, moeilijkheden of gebrek aan basisbehoeften, kinderen te zien spelen, lachen, concurreren en klagen precies op dezelfde manier over de hele wereld.

Het was heerlijk om de rest van de weeskinderen van Matthias te leren kennen en de mogelijkheid te hebben om spelletjes te spelen en broodnodig schoolmateriaal en speelgoed aan te bieden dat we meegenomen hadden.

Ik probeerde basiswoorden in hun taal te leren tot grote hilariteit van de kinderen. Ik genoot van de vreugde en het schaterlachen van de kinderen als mijn pogingen faalde.

We reisden terug naar Uganda, waar ik het absolute voorrecht had om Gladys Kalema-Zikusoka te ontmoeten in haar café, het Gorilla Conservation Café in Entebbe.

Ze was de eerste Afrikaanse dierenarts voor wilde dieren in Uganda. Ze is een geweldige inspiratie in de wereld van natuurbescherming en heeft veel bereikt op het gebied van gorillabehoud.

Ik vertelde haar dat ik geïnteresseerd was in Cheeta-bescherming en graag in Namibië zou willen werken met een NGO genaamd het Cheeta Conservation Fund.

Verbazingwekkend genoeg zei Gladys dat ze de directeur van het CCF persoonlijk kende en dat ze me haar persoonlijke contactgegevens zou geven! Ze introduceerde mij persoonlijk, en ze schreef mij meteen terug. Ik was absoluut opgetogen!

Een ander belangrijk hoogtepunt was het ontmoeten van mijn oppas die voor mij had gezorgd in mijn eerste drie levensjaren. Ook het zien van het huis waarin ik geboren ben, was ongelooflijk surrealistisch.

We konden het parlamentsgebouw bezoeken, omdat mijn oppas daar werkt. Ze gaf ons een rondleiding en we konden zelfs meeluisteren met een hoorzitting die op dat moment plaatsvond, waarin werd gesproken over het huidige probleem van een uitbraak van mondenklauwzeer bij het vee in heel Oeganda. Ik heb nog niet eens het Australische parlamentsgebouw gezien, laat staan van binnen geweest, dus deze kans in het land van mijn geboorte hebben was ongelooflijk.

We spendeerden een week in Jinja, waar mama les gaf op een jeugdconferentie. Ik maakte goede contacten onder de leeftijdsgenoten daar. Er waren ook veel kinderen, die voornamelijk kwamen voor de gratis dagelijkse lunch van bonen en rijst. Omdat de meeste kinderen Engels konden spreken, kon ik goed communiceren en eindigde ik meestal met hen in de middag voetbalwedstrijden te spelen. Ze waren erg verbaasd dat een Muzungus (blank) meisje net zo goed kon spelen als zij, en we kregen veel nieuwsgierige toeschouwers.

Het laatste weekend brachten we door in een pension aan de prachtige Nijl, genietend van de speelse apen in de bomen en het bekijken van de toegewijde vissers in hun gammele kano's. Ik kreeg de kans om wildwatervaren te doen op de stroomversnellingen van de Nijl.

Wat een geweldige adrenaline-inducerende ervaring. Ik vond echter, na twee weken alleen contact te hebben gehad met de lokale bevolking en hun manier van leven, dat het zitten in een boot met andere blanke mensen, voornamelijk Amerikanen, behoorlijk vreemd was. Ik koos ervoor om achterin te zitten bij de lokale raftgidsen en hun kinderen.

Ik vertrok met een dieper begrip van het land waar ik geboren ben, een duidelijker beeld van de mogelijkheden om in de toekomst in Afrika te leven en te werken, en een diepe waardering voor basisdingen die we als vanzelfsprekend beschouwen in de westerse wereld, zoals stromend water en stabiele elektriciteit. Het was een onvergetelijke ervaring, en ik ben erg blij dat ik het met mijn moeder aan mijn zijde heb gedaan.

Zegeningen van God onze Vader toegewenst van Maria en Jodie Wassink

Slotbericht en dankzegging van de directeur van Adullam International in Nederland

We zijn dankbaar voor:

Het counseling en hulpverleningswerk wat kon worden gedaan in India, Burundi, Uganda en Kenia
De internationale steun voor de voortzetting van het werk in Afrika.
De levering van 1000 Engelse Bijbels en de 10.000 NT City Bijbels voor verspreiding in Kenia en Uganda.

Gebedsverzoeken:

1. Voor geloofsvolharding en bemoedigende steun voor de vervolgte Dalit christenen in India
2. Voor de nazorg voor vrouwen in Burundi en Uganda en de lokale mentoren.
3. Voor meer steun aan weeskinderen en de jonge studenten in Burundi, Uganda en Kenia.
4. Voor de arme Pygmeë bevolking in de bergdorpen dat ze stenen huizen krijgen.
5. Voor meer naaimachines in Burundi omdat er veel vrouwen en mannen les willen krijgen.
6. Voor de dochters van de zieke Gilbert Ojiambo uit Busia in Uganda die het seminar bijwoonden.
7. Voor een andere auto voor Mathias t.b.v. de bezoeken van Pygmeë gelovigen in de bergen van Burundi

Ik ben dankbaar dat, nu internationaal reizen geen optie meer voor mij is vanwege mijn leeftijd, ik toch nog steeds in staat ben om het werk te doen als Adullam coördinator en adviseur voor alle activiteiten in Afrika, India, Bangladesh en ook in Nederland. Het is nog steeds mogelijk om Bijbelonderwijs te geven en zoom meetings te organiseren voor Bijbelschool studenten van de YWAM organisatie in Bangladesh.

Dankbaar dat het mogelijk is om in de inmiddels verplaatste Kiosk in Schevening elke woensdag mijn plaats in te nemen om zoekende en belangstellende mensen de Weg te wijzen naar de Heere Jezus als Redder en hemelse Counselor. Of samen met gelovigen Bijbelstudie doen die daar behoefte aan hebben.

Er zijn steeds weer opbouwende gesprekken, die soms een vervolg krijgen door huis- of ziekenbezoeken en dienen met Gods Woord in nieuwe huiskringen en diverse gemeenten.

Het Nederlandse Adullam bestuur is dankbaar dat de trouwe lezers van de Adullam-Nieuwsbrieven met ons mee bidden en helpen om het werk in binnen- en buitenland voort te zetten, totdat de Heere Jezus komt.

Moge de Heere Jezus u allen zegenen. Bid voor hen die hun noden en activiteiten in deze brief aan ons kenbaar hebben gemaakt.

Namens alle medewerkers en het bestuur van Adullam Nederland.

Jaap Terreehorst - Voorzitter, Marcel van Keeken - Penningmeester, Gerbrand van Burken - Secretaris
Cornelis Bertus Beekhuizen - Internationale Adullam directeur en projectcoördinator,
I.C. Beekhuizen - Adullam Webbeheerder, www.adullam.nl

Adullam kantoor Nederland: Zwaluwreed 4, 2665 EA Bleiswijk,
Penningmeester: Harz 107, 7007 LT Doetinchem. Mail: finance@adullam.nl

Correspondentie: adullam.holland@gmail.com
Voor WhatsApp (beeld)communicatie: +31 640135599

De stichting heeft een ANBI-status en is aangemerkt als Hulpverleningsorganisatie.
ABNAMRO Bank: IBAN nr. NL59 ABNA 0573046980.
Geregistreerd door de Kamer van Koophandel Veluwe & Twente onder nummer: S-41180004